

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost Moldavská republika
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 13. 8. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž dne 24. 8. 2021 poskytl údaje. Uvedl, že je zdravý, pravoslavný křesťan, nikdy nebyl členem žádné

politické strany, nikdy se politicky neangažoval. V Moldavské republice má dceru, je rozvedený. Do České republiky poprvé přicestoval v roce 2008 nebo 2009 přibližně na rok na základě pracovního víza. Poté se vrátil do vlasti, do České republiky však pravidelně jezdil. Poslední cestu podnikl v lednu 2020 přes Maďarsko a Slovensko minibusem, od té doby na území České republiky pobývá nepřetržitě. Dříve žádal o mezinárodní ochranu v roce 2015 v Německu. Jak žádost dopadla, neví, jelikož se vrátil do vlasti. Rovněž pobýval v Bulharsku na základě turistického víza. K důvodům své žádosti uvedl, že měl v Moldavské republice autonehodu. Jeho nadřízený mu vyhrožoval, že bude muset zaplatit způsobenou škodu. Žalobce uzavřel, že se nemá kam vrátit, je v České republice již dlouho. Jiné důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá.

2. Téhož dne, tj. 24. 8. 2021, byl s žalobcem proveden doplňující pohovor. Žalobce vypověděl, že ve vlasti byl elektromontérem. V srpnu 2017 měl se služebním autem autonehodu a jeho nadřízený po něm žádal zaplacení vzniklé škody ve výši 4 500 EUR. Žalobce si chtěl škodu odpracovat. Rok plnil přidělené úkoly a splatil částku ve výši přibližně 1 000 EUR. Požadoval, aby mu nadřízený plat zvýšil, ten jej však snížil a začal žalobci vyhrožovat, že pokud odejde, nahlásí jej na soud s tím, že krade náradí. Vyhrožování začalo v roce 2019 a mělo se odehrát asi v deseti případech. Mělo pokračovat i na území České republiky prostřednictvím SMS zpráv. V březnu 2019 odjel žalobce do České republiky, byl tu tři měsíce, pak se na týden vrátil do Moldavska a pak znovu přijel do České republiky a zůstal zde do konce roku 2019. Před poslední cestou do České republiky v lednu 2020 byl opět krátce doma v Moldavsku.
3. K dotazu, jak situaci řešil, vypověděl, že nemohl dělat nic. Obracet se na orgány v jeho vlasti nemělo cenu, jelikož jeho nadřízený má známosti a v Moldavsku se dá všechno koupit. K dotazu, zda se nedaly problémy vyřešit přestěhováním v rámci vlastní země, žalobce uvedl, že neměl kam jít, jelikož nikde nebyla práce. K dotazu, zda měl žalobce v zemi původu problémy se státními orgány, uvedl, že kromě několika pokut ne. Trestní řízení s ním nikdy nebylo zahájeno. Českou republiku si vybral, protože se mu zde zalíbilo při jeho první návštěvě a má zde přátele. Poslední rok zde pracoval, po příchodu pandemie pak pouze brigádně. Pracoval u známého, který mu práci sháněl. Šlo o práci „na černo“. Dříve míval pracovní vízum, jeho získání je teď ale velmi složité. Ke svým potížím s českými orgány uvedl, že před měsícem a půl dostal pokutu za jízdu bez řidičského průkazu a také byl na rok správně vyhoštěn za nelegální pobyt. V případě návratu do vlasti se obává výhrůžek a také nemá kam se vrátit, musel by žít na ulici. Otec žalobci zemřel, matka je v Izraeli a s bratrem není v kontaktu.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 329/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, konkrétně z informace MV ČR, Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, červenec 2021, ze dne 28. 7. 2021 a zprávy ČTK ze dne 6. 8. 2021, „Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky Gavrilitsaové“. V souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje tento stát za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu s výjimkou Podněstří, odkud však žalobce nepochází. V Moldavské republice obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z

důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Moldavská republika rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí na dodržování lidských práv. Moldavská republika se maximálně snaží mezinárodní dohody týkající se lidských práv dodržovat. Moldavská republika je parlamentní demokracií, kde probíhají pluralitní volby se svobodnou soutěží politických sil. Civilní úřady udržují kontrolu nad bezpečnostními složkami. Mimo kontrolu ústřední vlády v Kišiněvě zůstává Podněstří, které je z velké části závislé na Ruské federaci. Česká republika, jak již bylo uvedeno, považuje Moldavsko, s výjimkou Podněstří, za bezpečnou zemi původu. Moldavsko je členem Organizace spojených národů a přistoupilo k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Od roku 1995 je členem Rady Evropy a dosud přistoupilo k 107 úmluvám a protokolům této organizace. Úřad veřejného ochránce práv je plně funkční a aktivní při podávání zpráv o otázkách lidských práv. V zemi působí řada domácích i mezinárodních skupin pro lidská práva bez omezení ze strany vlády, které vyšetřují případy týkající se lidských práv a svá zjištění zveřejňují. Organizace Freedom House ve své zprávě Svoboda ve světě 2021 přiřazuje Moldavsku status „částečně svobodné“ (skóre 61/100). Asociační dohoda mezi EU a Moldavskem byla podepsána v červnu 2014 a červenci 2014 Moldavsko vstoupilo do zóny volného obchodu DCFTA. Bezvízový styk se zeměmi schengenského prostoru začal platit 28. 4. 2014. Závěrem zpráva konstatuje, že Moldavsko s výjimkou separatistického regionu Podněstří, splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznam bezpečných zemí původu. Dle doplňující zprávy ČTK ze dne 6. 8. 2021, byla v tento den vyhlášena parlamentem důvěra vládě premiérky Natalie Gavrilistaové, kterou do funkce jmenovala prozápadní prezidentka Maia Sanduová s tím, že v zákonodárném sboru má po vítězství v červnových volbách proevropská strana Sanduové většinu.

5. Žalovaný na základě výše uvedených informací zhodnotil, že v žalobcově případě lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný potvrdil, že realita dodržování zákonů a předpisů v Moldavsku vykazuje nedostatky. Žalobce však do kategorie osob, které by byly těmito nedostatky zasázeny, nespadá. Z výpovědi žalobce žalovaný nedovodil, že by byl politickým aktivistou, politickým oponentem nebo obhájcem lidských práv, nebo že by proti němu bylo v této souvislosti ve vlasti vedeno trestní stíhání. Žalobce výslovně potvrdil, že ve vlasti nebyl členem žádné politické strany, nijak se neangažoval, nikdy proti němu nebylo ani v současnosti není vedeno žádné trestní stíhání. Žalobce rovněž výslovně vyloučil, že by ve vlasti měl jakékoli potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení. Dle žalovaného bylo v průběhu řízení objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byly potíže s jeho nadřízeným v bývalém zaměstnání. Žalovaný upozornil, že mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti. Je tedy nutné, aby žadatel využil všech prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62. Žalobce však právního systému své země k ochraně svých práv ze strany státních orgánů vůbec nevyužil. Nelze proto tvrdit, že mu tato ochrana nebyla poskytnuta. Neschopnost či neochotu orgánů domovského státu nelze vyvodit pouze z toho, že je v Moldavsku určitá míra korupce, na kterou žalobce ve svých

výpovědích poukazoval. Moldavští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv. Žalovaný uvedl, že žalobce nevyužil žádnou z forem právní ochrany dostupné v jeho vlasti a po svém návratu tak jistě může učinit, pokud se tedy bude cítit jakkoli ohrožen.

6. Dle žalovaného nelze tvrdit, že by se žalobce ve vlasti neměl kam vrátit. Je zdravým, praceschopným mužem v produktivním věku a jeho situace v Moldavsku se rozhodně nebude nijak odlišovat od situace ostatních moldavských občanů. Žalovaný proto považoval žádost žalobce za čistě účelovou, podanou z důvodu prosté legalizace dalšího pobytu v České republice. Poukázal především na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po více než 1,5 roce svého pobytu na území České republiky. Po uplynutí doby, po kterou zde pobýval bezvízově, zde setrval i nadále, přestože svůj pobyt neměl nijak zlegalizován. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, a ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, z nichž vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost. Žalobce se přitom v minulosti na území České republiky volně pohyboval a dříve i cestoval do své vlasti a zpět. Z jeho výpovědi pak lze jednoznačně dovodit pouhou snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, žalovaný uzavřel, že legalizace pobytu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
7. Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl včasnou žalobou. Nesouhlasil, že by byla Moldavská republika v jeho případě bezpečnou zemí původu. Tvrdil, že mu bylo opakovaně vyhrožováno ze strany jeho bývalého zaměstnavatele. Měl proto důvodnou obavu o svůj život a zdraví. Na státní orgány v zemi původu se obrátit nemohl, jelikož jeho bývalý zaměstnavatel měl velký vliv a konexe, a s ohledem na rozšířenou korupci v zemi neviděl žalobce v podání trestního oznámení žádný smysl. Naopak se obával, že by se vše obrátilo proti němu. Žalobce spatřoval nezákonný postup žalovaného zejména v neopatření dostatečného množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu. Žalovaný také nepřihlédl ke všemu, co žalobce v řízení o žádosti tvrdil, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nepracoval prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediný podklad byla použita zpráva MV ČR, Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, červenec 2021, ze dne 28. 7. 2021 a zpráva ČTK ze dne 6. 8. 2021, „Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky Gavrilitsaové“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které uváděl žalobce v řízení o žádosti. V rozhodnutí tak zcela chybí zhodnocení, zda má žalobce možnost bránit se za použití vnitrostátních prostředků proti nezákonnému jednání svého bývalého zaměstnavatele. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a informace o zemi původu a napadené rozhodnutí. Na rozdíl od žalobce nepovažoval toto rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný na základě všech dostupných informací dospěl k závěru, že Moldavskou republiku lze v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, politicky se neangažoval, v zemi původu žádné azylově relevantní potíže neměl. Nepokusil se obrátit na místní policejní orgány s žádostí o pomoc, proto

nemůže tvrdit, že by mu tyto odmítly pomoc poskytnout. Použitou informaci o zemi původu považoval žalovaný za aktuální a dostatečnou. Žalobce nadto žádné další informační zdroje nenavrhol. V žalobě zmiňovaná korupce existuje i v zemi s vysokými demokratickými standardy a je obtížné se s těmito jevy vypořádat, žalobce sám se však s korupcí v zemi původu nesetkal. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

9. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (viz též čl. 31 odst. 8 písm. b, čl. 32 odst. 2 a čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice).
11. Ministerstvo vnitra vydalo na základě zmocnění v § 86 odst. 4 zákona o azylu vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž mimo jiné upravilo seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu (k tomuto postupu viz též čl. 37 procedurální směrnice). Vyhláškou č. 68/2019 Sb. byla mezi tyto země zařazena Moldavská republika s výjimkou Podněstří, a to s účinností od 23. 3. 2019.
12. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z města Kišiněv, které neleží v Podněstří, a v žalobě žádným způsobem nezpochybňoval zařazení Moldavské republiky mezi bezpečné země původu, krajský soud se v souladu s výše uvedeným zabýval pouze otázkou, zda se žalobci podařilo prokázat, že v jeho konkrétním případě nelze Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu stanovuje zvláštní pravidlo pro rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře setrvale vychází z toho, že *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“* (viz usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32). Shodně se však vyjádřil kasační soud již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ale i v řadě dalších rozhodnutí (viz např. usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 34 a další). Je to tedy primárně žadatel o mezinárodní ochranu, který musí tvrdit a také prokázat, že v jeho individuálním případě jinak bezpečnou zemi původu za bezpečnou považovat nelze.
13. Krajský soud dospěl k závěru, že nic takového se žalobci prokázat nepodařilo. Žalobce sám

během správního řízení uvedl, že si na chování soukromé osoby (bývalého zaměstnavatele), která mu měla vyhrožovat, nikde nestěžoval. Žalobce ale měl a mohl využít mechanismů, které mu právní řád v jeho zemi poskytuje k ochraně jeho osoby. To však neučinil, ani neprokázal, že tyto prostředky v jeho zemi neexistují, nebo je nemůže využít. Krajský soud zdůrazňuje, že sám žalobce uvedl, že nikdy neměl žádné potíže s policií a nebyl ani trestně stíhán, což by eventuálně mohlo ovlivnit jeho rozhodnutí obrátit se na moldavské státní orgány o pomoc. Obecnou námitku týkající se korupce v zemi původu žalobce nijak nekonkretizoval. Nedoložil, jak konkrétně jej taková skutečnost omezuje ve využití mechanismů právní ochrany v zemi jeho původu. Nelze ani tvrdit, že by žalovaný nezhodnotil, zda měl žalobce možnost bránit se proti nezákonnému jednání svého bývalého zaměstnavatele za použití vnitrostátních prostředků. Žalovaný se k této otázce obsáhle vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že žalobce tuto možnost měl a nevyužil ji. S těmito závěry se krajský soud zcela ztotožňuje.

14. Pokud žadatel přicházející z bezpečné země původu nedoloží, že v jeho případě tuto zemi nelze za bezpečnou považovat (což bylo v případě žalobce splněno), platí že nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32, ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34, či ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23).
15. Krajský soud nesouhlasí ani s tvrzením, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, resp. že by nebyly reflektovány konkrétní okolnosti dané věci. Není pravdou, že by žalovaný nepracoval téměř s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Zprávy MV ČR, Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, červenec 2021, ze dne 28. 7. 2021 a ČTK ze dne 6. 8. 2021, „Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky Gavrilitsové“ dle názoru krajského soudu dostatečným způsobem o zemi původu informují. V kombinaci s vlastní žádostí o udělení mezinárodní ochrany a výpovědí žalobce jsou zcela dostačující ke zjištění skutkového stavu věci. Žalobce ostatně v řízení o žádosti nenavrhoval doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí.
16. Námitku, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co žalobce v řízení o žádosti tvrdil, soud považuje za zcela obecnou a nekonkrétní. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení o žádosti sdělil.
17. Z hlediska celkového kontextu věci nelze přehlédnout ani to, že žalobce o mezinárodní ochranu v České republice požádal nikoli bezprostředně po příjezdu. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po více než 1,5 roce svého pobytu na území České republiky. Po uplynutí doby, po kterou zde pobýval bezvízově, na území České republiky setrval i nadále, přestože svůj pobyt neměl nijak zlegalizován. Mezi Českou republikou a svou vlastí pak žalobce pravidelně cestoval již od roku 2009.
18. Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když

žalovaný s daným postupem vyslovil souhlas a žalobce se v zákonné lhůtě nevyjádřil.

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 26. ledna 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.
samosoudkyně